

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 315/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. F., zastúpeného advokátom JUDr. Romanom Klimekom, Radničné námestie 5, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 10 C 75/1996 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. F. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. apríla 2014 doručená sťažnosť S. F. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 10 C 75/1996 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti opisuje priebeh namietaného konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva a procesné úkony okresného súdu od roku 1996, v ktorom vstúpil do konania v roku 2008 po úmrtí svojho otca.

Ďalej z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 30/2012 zo 7. marca 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. marca 2012, konštatoval porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 3 319,39 € a úhradu trov konania v sume 261,82 €.

Napriek tejto skutočnosti okresný súd nerešpektuje nález ústavného súdu, nevykonáva dokazovanie, a hoci od vydania nálezu nariadil jedenásť pojednávaní a sťažovateľ podal v októbri aj sťažnosť predsedovi okresného súdu, namietané konanie nie je ešte právoplatne skončené a všeobecný súd vo veci samej dosiaľ meritórne nerozhodol.

Sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie na strane 7 sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd na základe skutočností uvedených v sťažnosti nálezom prikázal okresnému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 319, 39 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy, ktorú poskytuje v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení čl. 125 až čl. 130 ústavy, má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Všeobecné náležitosti sa týkajú formy a obsahu návrhu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých je sťažovateľ uplatňujúci ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpený advokátom.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie, proti komu sťažnosť smeruje.

Jedným zo závažných obsahových nedostatkov petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti je absencia dostatočného označenia práv alebo slobôd sťažovateľa,

ktoré mali byť porušené. Aby bola formulácia návrhu na rozhodnutie úplná a zrozumiteľná, petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný, má obsahovať nielen označenie ustanovenia, ktorým je zaručené právo, ktoré malo byť porušené, ale aj slovné vyjadrenie tohto práva, a to tak, aby neboli vo vzájomnom rozpore. Uvedené je nevyhnutné pre vymedzenie hraníc, v ktorých navrhovateľ žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v konaniach realizovaných súdmi (obdobne III. ÚS 74/2013).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľova sťažnosť neobsahuje jasný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Odôvodnenie sťažnosti nie je zosúladené s petitom a formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a neobsahuje vymedzenie základných práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru, ktoré mali byť porušené, a ani označenie konania okresného súdu, ktorého postupom malo dôjsť k porušeniu týchto práv.

Sťažovateľ tiež v odôvodnení namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, čo však v sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil, iba ich odcitoval na s. 6 a s. 7.

Sťažnosť je teda chaotická a vyznačuje sa zmätočnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu. Odôvodnenie tejto sťažnosti v žiadnom prípade nekorešponduje s petitom sťažnosti sťažovateľa, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd nie je povinný taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aké vyplývajú z podania sťažovateľa, odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký

postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 151/06). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (m. m. III. ÚS 17/2013 a III. ÚS 154/2014) bez toho, aby sa zaoberal jeho námietkami.

Toto rozhodnutie ústavného súdu však nie je prekážkou konania o namietanom porušení základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ sťažnosť bude obsahovať všetky náležitosti ustanovené § 20 a § 50 zákonom o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014